Luna care spune o poveste

-poveste terapeutica-

Prof.ed.timpurie Tutunea Daniela Mădălina
GPP Nr 10 Buzău

A fost odată ca niciodată, într-un cer albastru și moale ca o păturică, o Lună blândă și luminoasă pe nume Luna-Lina.

În fiecare noapte, Luna-Lina se ridica încet pe cer, scotea o carte mare și lucitoare și începea să spună povești stelelor adormite.

Jos, pe pământ, într-o căsuță liniștită, trăia o fetiță pe nume Mara, care se temea tare de întuneric.

Când se stingea lumina în cameră, umbrele de pe pereți păreau monștri, iar foșnetele păreau pași de uriași.

— Nu vreau să dorm, mami! Îmi e frică de întuneric… spunea Mara, ascunzându-se sub pătură.

Într-o seară, când Mara stătea ghemuită cu ochii mari, Luna-Lina a zâmbit din cer și a trimis o rază argintie chiar prin fereastra ei.

— Mara, șșșt! Sunt eu, Luna-Lina. Îți spun un secret: întunericul nu este rău. E ca o păturică moale care îl ajută pe somn să vină mai repede.

— Dar umbrele? Sunt urâte...

— Umbrele sunt doar jucăriile tale care dorm și ele. Le vezi altfel pentru că e liniște și noapte. Vrei să-ți spun o poveste?

Mara a dat din cap și Luna-Lina a început:

— A fost odată un băiețel curajos care s-a împrietenit cu o pisicuță de întuneric. Ea torcea și alunga toate fricile. Împreună, au călătorit prin vise dulci și au găsit stele ascunse în cer.Pe măsură ce Luna povestea, Mara simțea cum frica dispare. Ochii i se închideau ușor, iar un zâmbet i-a apărut pe față.

— Voi fi aici în fiecare noapte, să-ți spun o poveste. Doar închide ochii și ascultă. Întunericul e prietenul meu, și poate fi și al tău, a șoptit Luna-Lina.

Și așa, din acea noapte, Mara n-a mai plâns. Pentru că știa că Luna o veghează și că, undeva sus, poveștile nu dorm niciodată.

Fișă de activitate

COLOREAZĂ ȘI DESENEAZĂ: Colorează imaginea și desenează ce visează fetița!

